

Arrest

nr. 57 629 van 9 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die loco advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Karachi. U zou een Ismaeliet zijn. In 2006 zou u een restaurant geopend hebben. U zou geregeld bezoek hebben gekregen van leden van de "ANP" (Awami National Party) die in een lokaal bureau van de "PPP" (Pakistan People's Party) zetelden en van leden van de "MQM" (Muttahida Quami Movement). Leden van beide partijen zouden gratis eten hebben meegenomen uit uw restaurant. In juli 2007 zou u de "ANP"- leden eten geweigerd hebben. Ze zouden u geslagen hebben. Hierdoor zou u enkele maanden in het

ziekenhuis hebben doorgebracht en u zou uw restaurant een half jaar gesloten hebben. U zou uw restaurant heropend hebben, maar in april 2008 diende u de zaak opnieuw een maand te sluiten. Uw restaurant zou samen met vele andere zaken vernield zijn tijdens de gevechten tussen de "MQM" en de "ANP". U zou uw zaak opnieuw hebben opgeknapt en heropend hebben. Een maand later zou u naar uw restaurant gegaan zijn, toen bleek dat de "ANP" deze had overgenomen en de sloten had veranderd. U zou naar de politie gestapt zijn, maar ze wilden geen klacht noteren. U zou met de "ANP" overlegd hebben over het teruggeven van uw restaurant, maar in plaats hiervan zouden ze u bedreigd hebben en u achter de documenten van het restaurant gevraagd hebben. Uw familie zou u uiteindelijk aangeraden hebben om te vertrekken en op 16 november 2009, zou u nadat u uw gezin had ondergebracht in Hyderabad, over land via Iran en Turkije naar Europa gereisd zijn. Op 4 december 2009 diende u een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart. Na uw gehoor stuurde u volgende documenten op: geboortektes van uw kinderen, uw huwelijksakte en de gezinssamenstelling.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Uw opeenvolgende verklaringen worden immers gekenmerkt door tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen. De verklaringen die u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aflegde, kwamen m.b.t. enkele essentiële elementen niet overeen met uw latere verklaringen voor het CGVS. Hoewel uw verklaringen voor de DVZ summier waren, mag ervan uit gegaan worden dat u ook tijdens dat gehoor de waarheid vertelde. Deze vaststellingen breken dan ook het geloof in uw asielaanvraag af. Zo bestaat er vooreerst veel onduidelijkheid over de politieke banden van uw vijanden. Tijdens uw gehoor voor de DVZ haalt u steeds aan dat uw tegenstanders tot de "PPP" behoren, terwijl u voor het CGVS steeds aanhaalt dat uw tegenstanders van de "ANP" die in het kantoor van de "PPP" zaten (deze twee partijen hebben een alliantie) (gehoorverslag CGVS p. 5). Het gaat hier echter om twee zeer verschillende politieke partijen en voor de DVZ repte u geen moment met enig woord over de "ANP", u had het steeds over de "PPP" (gehoorverslag CGVS p. 6). Zelfs als de "ANP" in de kantoren van de "PPP" zat dan had u het zo voor de DVZ kunnen verduidelijken, want deze verklaringen legde u herhaaldelijk af voor het CGVS. Voorts beweerde u dat op 11 juli 2007 uw problemen begonnen daar u die dag voedsel weigerde te geven aan de mannen van de "PPP", waarna ze u geslagen hebben. Even later echter, sprak u zichzelf opnieuw tegen: het zouden mannen van de "ANP" geweest zijn (gehoorverslag CGVS p. 5, 6). Ook dient vastgesteld dat u tijdens uw verklaring voor de DVZ beweerde dat dit een jaar later op 11 juli 2008 plaatsvond. Na confrontatie kon u enkel herhalen dat dit in 2007 plaatsvond (gehoorverslag CGVS p. 7). Voorts beweerde u dat u na deze slagen in juli 2007 uw restaurant 5 tot 6 maanden sloot, terwijl u voor de DVZ duidelijk had verklaard dat u uw restaurant slechts een maand sloot (gehoorverslag CGVS p. 7). Geconfronteerd beweerde u dat u voor de DVZ had verklaard dat u na het tweede incident het restaurant voor een maand sloot, maar uit de schriftelijke versie van uw verklaring voor de DVZ blijkt dat u bij beide incidenten aangaf het restaurant gedurende een maand te moeten sluiten (gehoorverslag CGVS p. 7). Voorts beweerde u dat u na het tweede incident, waarbij uw restaurant kort en klein werd geslagen, uw restaurant heropbouwde en heropende (gehoorverslag CGVS p. 7, 8). Voor de DVZ had u echter nog verklaard dat u het restaurant na dit tweede incident weliswaar wou heropenen, maar dat dit niet mogelijk was, daar de "PPP" het restaurant al had overgenomen. Er werd u gevraagd of u de vijandelijke overname van uw restaurant bij de politie meldde, maar u gaf aan dit niet gedaan te hebben. Toen u gevraagd werd waarom u dit niet gedaan zou hebben, beweerde u plots dit toch bij de politie aangegeven te hebben, maar de politie wou niet luisteren (gehoorverslag CGVS p. 8). Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag. Uw ingeroepen vrees voor vervolging is ongeloofwaardig.

Voorts komt ook uw beschrijving van uw vluchtroute als ongeloofwaardig en niet doorleefd over. U beweerde de uiterst zware landroute naar Europa gevolgd te hebben. Gezien de moeilijkheden die deze route opleveren, mag men er van uitgaan dat de gebeurtenis in het geheugen gegrift staat. Uw beschrijving was echter uiterst vaag (gehoorverslag CGVS p. 4). Zo wist u niet waar u de opeenvolgende grenzen tussen Pakistan en Iran en Iran naar Turkije overstak. Van heel de reis doorheen Iran en Turkije kon u maar één plaatsnaam noemen waar u langs reisde. Tenslotte kende u geen enkel detail van uw route, zoals gepasseerde landen of steden, tussen Turkije en België. Deze stereotiepe beschrijving van een vluchtroute is dan ook ongeloofwaardig.

Uit bovenstaande blijkt dan ook dat uw summier asielaanvraag gekenmerkt wordt door tegenstrijdigheden over de kernelementen van uw verklaring. Zo is het niet duidelijk met welke politieke partij u het aan de stok kreeg, wanneer u problemen had met hen, welke gevolgen dit had voor uw

restaurant, of u dit bij de autoriteiten meldde. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees. Er zijn geen aanwijzingen dat u nood heeft aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw identiteitskaart kan immers zondermeer aanvaard worden. Ook de andere documenten wijzen op elementen die hier niet ter discussie staan. U legde geen enkel document voor dat uw asielrelaas wist te ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker een schending op van artikel 48/3 alsook van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker merkt vooreerst op dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. Hij benadrukt dat het hierbij eveneens gaat om de reeds ondergane vervolgingen. Hij wijst erop dat hij reeds het slachtoffer was van ernstige bedreigingen en benadrukt dat, in geval van terugkeer naar Pakistan, het risico opnieuw slachtoffer te worden dan ook enorm groot is. Verzoekende partij haalt voorts aan dat hij documenten heeft voorgelegd te staving van zijn relaas en benadrukt dat aan zijn identiteit niet wordt getwijfeld. Nog merkt verzoeker op dat rekening moet worden gehouden met de politieke, historische en actuele situatie in Pakistan om zijn persoonlijke vrees beter te kunnen begrijpen, dit in tegenstelling tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en benadrukt het spijtig te vinden dat zijn aanvraag werd afgewezen op basis van enkele vergissingen. Verzoeker benadrukt nogmaals dat men zijn restaurant volledig wil overnemen en zijn handtekening nodig heeft. Verzoekende partij is er evenwel van overtuigd dat hij indien hij terugkeert om zijn handtekening te zetten, zal worden gedood.

Verzoeker wijst er voorts op dat de bewijslast bij asielaanvragen met een zekere soepelheid moet behandeld worden en werpt op dat tegenstrijdigheden niet voldoende zijn om te besluiten tot een weigering van het vluchtelingenstatuut. Verzoeker verwijst hierbij naar de UNHCR-proceduregids en benadrukt tevens dat, bij de beoordeling van een vluchtrelaas, rekening moet worden gehouden met de intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen van een asielzoeker. Verzoekende partij meent dan ook dat het Commissariaat-generaal met voornoemde fundamentele aanwijzingen geen rekening heeft gehouden.

2.2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 53). Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de aanvragen om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027).

De asielaanvraag van verzoeker werd door de commissaris-generaal afgewezen omwille van de vele tegenstrijdigheden die betrekking hebben op de kernelementen van het asielrelaas. Zo legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over (i) de politieke partij met wie hij het aan de stok heeft, (ii) wanneer zijn problemen met deze partij zijn begonnen, (iii) welke gevolgen dit had voor zijn restaurant en (iv) of hij dit al dan niet aan de overheden gemeld heeft. Verzoeker weerlegt deze tegenstrijdigheden niet zodat ze onverminderd overeind blijven. Waar verzoeker verwijst naar de documenten die hij ter staving van zijn

relaas heeft neergelegd merkt de Raad op dat verzoeker enkel identiteitsdocumenten neerlegde en zijn identiteit hoe dan ook niet ter discussie stond. Verzoeker legde geen begin van bewijs neer omtrent zijn asielrelaas, zo brengt hij geen enkel document bij waaruit zou kunnen blijken dat hij inderdaad een restaurant uitbaatte. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent het relaas in samenhang met de vele cruciale tegenstrijdigheden maken dat aan verzoekers asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin vreest.

2.3. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker meent minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij werpt hierbij vooreerst op dat recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat het voldoende is om aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land én dat zelfs een klein risico voldoende is. Tot slot verwijst verzoeker naar een citaat uit een rapport van Amnesty International uit 2010 en merkt op dat hij het slachtoffer geweest is van een vernederende behandeling in zijn land van herkomst.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beroept op dezelfde feiten als deze van zijn asielaanvraag en dat hij verwijst naar de algemene voorwaarden voor het in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, is het duidelijk dat zoals voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Aan verzoeker kan, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a en b, van de voormelde wet van 15 december 1980 niet worden toegekend. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit zou blijken dat de situatie in Pakistan van dien aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER